

VÉGH GYÖRGYI

ÓBUDAVÁR

Szeptember 20-án ismét Óbudaváron jártunk, hogy elvégezzünk egy sürgető munkát. Négyen utaztunk, így egy kocsiban elfértünk a végtelenül kitartó fuvarozónkkal, Végh Bandival, Korompay Évával (aki átszervezte programját, hogy tudjon segíteni), Bajnok Danival (aki előző napon (!) védte meg doktori disszertációját ettől nagyon megilletődöttünk ezúton is gratulálunk, Dani!). Külön elismerés illeti Gyöngyöt is, aki vállalta, hogy ezen a gyönyörű őszi napon egyedül viseli gondjukat a Bajnok-gyerekeknek.

Szerencsére napsütéses, szép idő volt ahhoz, hogy megvalósítsuk, ha nem is magunkat, csak egy tervünket:

a ház régi részénél szeretnénk volna a csatornát elvezetni, ugyanis a sarokban épp a ház alapjához gyűlt eddig a víz. Örömmel közlöm, hogy a feladatot sikerült igen jól megoldaniuk a férfiembernek, a kisebb tereprende-zéssel, fakivágással, csatornatisztítással együtt.

A női páros mindaddig a kertben tett-vett. Ki-

csit lehangoló volt a betegség vagy kiszáradás miatt kivágásra ítélt fák megjelölése, s azt tapasztaltuk, hogy a rengeteg eső miatt már sok rossz volt a felszedett diószemek között, sőt ki is csíráztak a földön. A birsalmabokrokról a termés többnyire lehullott, a kevés, még fán lévő birsalmák is romlásnak indultak, bár megeshet, szedtek is belőle „arra járók”. Sajnos nincs bekerítve a telek, így bárki szüretelhet, mint ahogy meg is tették a jelek alapján. A nyáron még nagyon szépen mutatkozó szőlőn alig találtunk már fürtöket, a csonkokból ítélve a javát valaki leszedte, és persze a madarak is besegítettek (de ők a szárazakat meghagyták).

2015 tavaszán szándékozzuk a kertet bekeríteni, de erről majd időben írok pontosabb részleteket.

Most az október 23-ára tervezett óbudavári napra készülünk. Szeretnénk a Bokorház tetőszerkezetét szakszerűen, szakemberekkel megvizsgálni, s véleményük alapján a sürgető feladatokat feltérképezni, listázni, majd áttekintve a lehetőségeket, terveket szövögetni...

Érdekes volt olvasni a Koinónia 2014. augusztus-szeptemberi számában Gyurka bácsi Óbudavár című számvetését. (Vajon melyik évben íródott?)

Bizony, már ő is arról panaszkodott, hogy „a cseresznyefát kopaszra szedték”, de nem tudta eldönteni, „Madarak vagy nem madarak?”

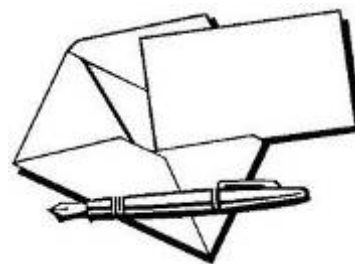
Óbudavári tartózkodásának dokumentálása alapján szinte látom, amit olvastam: „K boldogan jöttem, amikor volt egypár napom, melyen nem volt közösségi összejövetelem, s itt lent írtam a Naplót, vagy szerkesztettem a Koinónia következő számait, és délután öt órára átmehettem a templomba harangozni elsőt.”

Gyurka bácsival többször beszélünk „Óbudavár” sorsáról, s a megtartás/használás iránti reményét kifejezve bízta rajtam keresztül a BOKKE-ra, sőt röviddel halála előtt még vásárolt hozzá egy szomszédos telekrészt is. Ezért is szeretnénk a Bokorházat lelki gyakorlatos házzá fejleszteni és kialakítani az emlékszobát.

Bármilyen hozzászólást, ötletet, ajánlást szívesen fogadok, elérhető vagyok a

**vegh.gyorgyi@gmail.com e-mail címen
vagy a +36/30-369-3419 mobilszámon.**

[Megjegyzem, van az írásban egy apró tárgyi tévedés. Gyurka bácsi és Kovács Teri óbudavári nyaralója akkor került a BOKKE égisze alá, amikor Teri, már nagyon beteg, Debrecenbe költözött. Ugyanis addig Teri nevén volt.]

OLVASÓI LEVÉL

Megihlettek Bóta Tibor, Faragó Ferenc és Végh András cikkei a 2014. augusztusi Koinóniában. Morálisból írtam egy szakdolgozatot 1979-ben, egy-egy szemeszternyi filozófiát is adtam le különböző „zugiskolákban”. De a matematikában nem vagyok járatos és a pénzvilágban sem. Mégis használnék egy kereskedelmi analógiát a szabadságra. A szabadság olyan, mint a pénz. Amíg nálam van, addig lehetőség dolgok és szolgáltatások megszerzésére. Zsugori uramnak öröme telhet a kupor-

gatásában. De ez értelmetlen döntés. Övé marad, de mi haszna van belőle? A pénz arra való, hogy valamire kiadjuk, felhasználjuk. Okosan megszabaduljunk tőle. Nyerjük rajta. Azokat nyerjük meg vele, amikért odaadtuk. Időnkkel arányos mennyiségben birtokoljuk döntési szabadságunkat. Gyors döntéseinkből többre, a lassúakból kevesebbre telik az időnkéből. Annyi időt érdeemes egy döntésre fordítani, amennyi az optimális nyereséghez szükséges. Az akarat szükségképpen tárgya a jó. Csak abban szabad az ember, hogy pillanatnyilag melyik választható jót ítéli a számára legvonzóbbnak. Mivel minden jó valamire, sosincs egyetlen lehetőség. A választás elhagyása is választás Pl. a Pató Pálos láblógatás, a ráérés, vagy alvás mellett. Ám az ébren lévő ember minden tudatos döntése erkölcsi jellegű, felelős döntés. A külső és belső kényszer ugyan befolyásolja szabadságának amúgy is korlátozott fokát, de ritkán szünteti meg teljesen. Ezért azt mondom, emberségünk okán is, kereszténységünk miatt meg pláne: folyton a lehető legjobbat kell választanunk. Itt aztán óriási szerepet kap a hiányzó információ. Ezért nem kell kétségbe esnünk, ha „néha” arra jövünk rá, hogy melléfogtunk. Vagy kijavítjuk, vagy bocsánatot kérünk, esetenként mindkettőt. Az evangélium segít az optimumok egyre könnyedebb, készségezerű kiválasztásában, melléfogások esetén az egyre nehezedő újrakezdésben, és biztosít a bűnbocsánatról bármikor, ha kérjük. Nem segít azonban a felelősség lerázásában és a megátalkodásban. Pedig ezek is választható „jók” a szűklátókörűség révén. Ám Isten csak azért akarja, hogy az ember szabadon akarhassa, amit Ő nem akar, mert csak így akarhatja komolyan, hogy az ember szabadon azt akarja, amit Ő akar. Ezzel megoldhatónak érzem a tomista-molinista dilemmát az isteni mindenhatóság és az emberi szabadság között. Isten szabadsága azonban a nem hiányzó információ miatt erősen problematikus. Minden rosszra képtelenné tette magát, ezekre sose lesz szabad. Minden jóra időtlenül elkötelezte magát, ezekre „már” nem szabad. Minket saját képére teremtett. Ha összes szabadságunkat elhasználjuk a legjobbakra, a szeretet tetteire, szavaira, gondolataira, akkor „ütöttünk” Apácskánkra leginkább. Különbem lehet, hogy szabadon futó, de csak futóbolondok maradunk a széles úton.

Kovács Tádé 2014-09-09

Magyar nyelvőr

Anyanyelvünket ki nem téphetik!

Botcsinálta hangversenylátogató

Mit neki hangnem: Dúr, moll? –
Ő már páholyban durmol.

(SzL)

GÉCZY IVÁNNÉ SZILÁGYI ILONA

(Vincze Gabi Édesanyja)

INTERIEUR

Üveg vázában egyszerű virág,
piros pipacs, meg tarka szarkaláb,
csipke terítő a váza alatt,
s az egész szoba csupa hangulat...

Csokorba szedett mezei virág
piros pipacs, meg tarka szarkaláb,
búzamezőkről csak egy csöppnyi szín
apró virágok rengő szárain...

A napsugár most fénylőn elterül
a régi csipkén a váza körül,
s míg búzamezők halk varázsa leng,

a ritmus bennem halkan összecseng.

Nagyvárad, 1924.

CSENGETTYŰ VERS

kis csengettyű vagyok,
s ha megcsendít az Isten két keze,
cseng-bong a csengő hangja
vígán messzire...

ha csendül vidám, boldog énekem,
Téged dicsér minden dalom,
én Istenem...!

és cseng a csengő folyton, szüntelen,
- bár hangja néha szürke, színtelen -
s ha nem csendít majd vidám éneket
a kis csengettyű meghalt, megrepedt...

de addig is kis csengettyű vagyok,
s ha megcsendít az Isten két keze
cseng-bong a csengő hangja vígán messzire...

Nagyvárad, 1925.